

Antoni

L'Antoni Garcia Llorca no para de guanyar premis. Les darreres edicions del Vaixell de Vapor, del Folch i Torres i del Guillem Cifre de Colonya han estat per tres de les seves novel·les. I és que segurament la seva literatura traspua el secret d'aquest èxit: l'Antoni s'ho passa molt bé escrivint. Ho diu i se li nota. I no hi dóna més voltes.

Ens trobem a Sants i xerrem una bona estona sobre llibres i sobre escriure, però també sobre la incertesa del futur. Amb l'aire de qui no s'acaba de treure la mandra de sobre, amaga una veritable passió per escriure. Fill de la Barceloneta i orgullós de ser-ne, les seves inquietuds comencen a mirar cap al mar.

Un aspecte que destaca de la teva obra és l'ús d'expressions populars, de frases fetes... D'on has tret tota aquesta riquesa de vocabulari?

Suposo que de llegir. Al començament d'escriure m'apuntava les frases i les paraules que m'agradaven, però ara fa molts anys que no ho faig i ho noto, em sembla que m'he empobrit una mica. Tirava molt de diccionari de sinònims, pensava que era una manera d'escriure millor... l'home, s'aprèn, però el resultat potser no és el més idoni.

A mi em va ajudar molt un llibre que vam fer per a l'Ajuntament de Riells del Montseny sobre com es vivia antigament. Vam estar xerrant amb la gent de pagès i després vaig transcriure els textos. Va ser una feinada d'hores però va valdre la pena perquè em va quedar tot un corpus d'expressions i maneres de parlar.

Una altra constant en les teves novel·les és que totes tenen un rerefons històric.

La veritat és que l'actualitat, com a marc per

a una novel·la, no m'interessa. Per a mi la novel·la és una evasió i aprofito per visitar altres èpoques. Sempre m'ha agradat la història, perquè tal com ens arriba és pura novel·la. La història i una mica de fantasia, els éssers mitològics i la tradició popular, són constants en tot el que he escrit. Després en faig un sofregit i a veure què en surt...

Et documentes abans d'escriure?

Sí, sobretot m'agrada molt llegir monografies locals, hi trobes moltes coses. També tinc la col·lecció de rondalles de l'Amades i, moltes vegades, si tinc una estona lliure, obro el llibre i la primera rondalla que surt la llegeixo. També consulto diccionaris mitològics i de tradició popular.

Quina és la força interna que t'empeny a escriure?

No ho sé; de fet, no m'atreveiria ni a dir que és una necessitat. Perquè també m'agrada molt llegir i fer altres coses. Jo mai no m'havia plantejat escriure i encara no sé com vaig començar-hi. Una tarda em vaig trobar escrivint la primera pàgina del primer capítol d'*Ulls d'ocell*. Devia estar molt avorrit, aquella tarda...

Escriure pot ser un patiment?

Pot ser un patiment quan no et surten les coses, quan tens una meta i vols acabar la novel·la i t'obligues a escriure i veus que no et surt. Ara, quan realment estàs en vena és un plaer.

Quan comences a escriure ja tens tota la trama pensada o improvises?

En principi improviso. En algun cas no, com en *Tiny de llum de lluna* que sabia el començament i el final, però no sabia què passaria entremig. I amb *Ulls d'ocell* també. De fet, vaig trigar tres anys a completar-la. Però amb la

resta, no, començo i es produeix com una màgia, els mateixos personatges t'arrossegueu, i és quan gaudeixes més. Llevat dels moments en què estàs parat i no hi veus sortida... De fet tinc algunes coses començades i segurament no les acabaré mai, perquè ja les tinc avorrides. Però quan tires endavant, escriure és com una aventura, com viatjar.

Ets disciplinat?

No gens, sóc un desastre en tots els aspectes de la meua vida.

Sí, ho transmetes.

Ostres, em costarà trobar xicota, així! La veritat és que em deixo portar pels moments. I més ara que no he de complir cap horari, i penso: «Ara que tinc temps, podré ordenar les coses, intentaré portar una vida més o menys zen», però no hi ha manera. Sóc un deixat.

D'on treus els temes que t'inspiren?

Potser d'alguna lectura, alguna excursió, de coses que t'expliquen... *El rei dels senglars* està inspirat en la vall de Riells i en coses que em van explicar quan vaig fer aquest llibre que et deia... El personatge principal, en Mon, està inspirat en un personatge real que ja fa anys que és mort. Vivia amb el seu germà, o el seu pare, en unes masies solitàries, tocant a Santa Fe. Els dos eren cecs. Treballaven el camp i per construir una feixa baixaven amb la vaca fins al torrent, agafaven una pedra, la lligaven a la vaca, pujaven. I potser pel camí s'adonaven que la pedra s'havia deslligat i aleshores tornaven a baixar, a les palpentes, la buscaven...

De vegades fins i tot d'algun somni n'ha sortit alguna cosa. Per exemple, a *Tiny de llum de lluna* hi ha un moment que un pescador es troba una sirena al mar i quan li toca els cabells es troba amb un anell a la mà. Això és una cosa que havia somiat.

el plaer

Garcia Llorca:

Quina sort tenir uns somnis tan poètics!

Realment. En vaig tenir un fa tres dies fent la migdiada i quan em vaig despertar vaig pensar: «Ostres! Això m'ha de servir!». I ara gairebé me n'he oblidat.

Vius d'escriure, només?

Sí, però perquè m'ho han permès els premis. Si no n'hagués guanyat, no podria viure d'escriure. Crec que ningú no en viu, de la literatura en català, tret d'algunes vaques sagrades... i crec que ni ells, que ho han de compaginar fent col·laboracions, sortir en diaris i ràdios.

Que llegeixes?

De tot. Jo m'ho puc passar molt bé amb un best-seller qualsevol. Ara m'he enganxat a la sèrie de Patrick O'Brien. Les millors estones d'aquest any les estic passant llegint aquestes novel·les.

Quins autors creus que t'han influït en la teva literatura?

Tolkien, per exemple. Quan em vaig llegir *El hobbit*, aquella nit vaig tenir un somni on jo mateix em veia en la batalla dels Cinc Exèrcits. Va ser flipant. D'això ja fa molts anys, molt abans de la pel·lícula. Sóc dels qui va fer-nos ràbia que es fes la pel·lícula, perquè tu ja tens les teves imatges fetes... És com quan els americans van posar el peu a la Lluna: les civilitzacions que tenien culte a la Lluna es van sentir completament decebudes. Robert Graves també és un autor que m'ha impactat.

És fàcil per a tu, escriure?

Sí, és fàcil. De fet, tinc la sensació que és l'únic que sé fer bé. Voldria saber fer més coses, alguna que em permetés guanyar-me les garrofes... Escriure és una habilitat, i jo vaig descobrir que hi tenia facilitat i m'ho passava bé. I ja està, em vaig estancar aquí i no he après res més.

Escrius allò que t'agradaria escriure? Ets lliure escrivint?

Sí, per això quan em pregunten quan faré el salt cap a la literatura per a adults, sempre dic el mateix: estic molt còmode fent el que faig. És el que em surt i m'ho passo bé.

Per què creus que t'han encasellat com a escriptor de literatura juvenil?

Doncs perquè les meves novel·les han guanyat premis de literatura juvenil i s'han publicat com a tals.

O sigui, creus que has estat tu, presentant-te a premis, qui ha conduït les teves obres cap a aquest gènere?

Sí, exacte. Al començament vaig pensar que la mena de cosa que jo escrivia tindria més sortida per la banda juvenil que no per la d'adults. La literatura per a adults em semblava que era com una mena de selva, l'olimp... I en canvi, ara hi he perdut l'interès. La veritat és que estic molt bé fent el que faig. De tota manera, en tot el que escric hi ha una doble lectura. Un adult hi veurà coses que no hi veurà un infant, i a l'inrevés.

Creus que els temes que tracten les teves novel·les interessen el públic juvenil? Tens contacte directe amb persones d'entre dotze i setze anys?

No, no gaire. En el fons, penso que en aquesta edat, el jove que és lector pot llegir qualsevol cosa. Simplement escric el que escric perquè m'agrada.

Estàs escrivint alguna cosa, ara?

He començat diverses coses, i totes toquen temes mariners. Estic tornant a l'arrel dels meus avis, que eren pescadors. M'estic documentant, llegeixo monografies sobre pescadors, parlo amb pescadors vells del barri... A veure què en

sortirà. Però arriba un moment que m'acolloneixo. Si vull parlar amb una mica de propietat de com funciona un llaüt o una goleta o un bergantí m'he de documentar molt i crec que, a més, hauria de sortir a navegar. Aquest estiu vaig estar en un vaixell pel golf de Lleó. Vam veure balenes, catxalots. Fins i tot ens vam banyar amb uns caps d'olla. Va ser increïble. I aquí em va agafar la vena. Però no tinc ni un duro per comprar-me un vaixell, ni per sortir a navegar... Ara estic bastant parat. Estic gstant coses.

—Estic embarassat de llibres—diu rient. I parlant amb ell et fas la il·lusió que escriure pot ser tan senzill com estirar un fil invisible i deixar que les històries es vagin descabdellant. Per a l'Antoni és així: la literatura li surt de dins.

BIBLIOGRAFIA

Ulls d'ocell. La Galera, 1996
Premi Folch i Torres 1995 i Premi de la Crítica de Serra d'Or 1997

Tiny de llum de lluna. La Galera, 1998
Premi Cifre de Colònia 1997

Espasa de constel·lació. La Galera, 1999
Premi Joaquim Ruyra 1998

Xerra que xerra a Torretorta. La Galera, 2000

Ulisses, el corb. Cruïlla, 2001
Premi Vaixell de Vapor 2000

La mala bèstia. Proa-La Galera, 2003
Premi Ciutat d'Olot 2002 i Premi de la Crítica de Serra d'Or 2002

El rei dels senglars. Cruïlla, 2003
Premi Vaixell de Vapor 2002

Història d'un cap tallat. La Galera, 2004
Premi Folch i Torres 2003

Les quatre estacions. La Galera, 2004

d'escriure